

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις βέλμπεργκ καὶ ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27 Ὀδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῆς Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴ διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημοι δῆμιοι. — Miss Maude Gonpe (ὑπὸ Μ. Λακούρ). — Γυναικεῖα ἔργα — Φιλολογοὶ καὶ ἀνώτεροι παιδαγωγοί. — Τὰ γυναικικά (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Αἱ ὑπέροχοι φίλοι (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Οἱ ἐρασιτέχναι τῆς ζωῆς. — Ἡ Νέα Σκηνή. — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΔΗΜΙΟΙ

Σπανίως βεβαίως κοινωνικὰ σκάνδαλα προξενοῦν τὴν ἀηδίαν, τὴν ἀποστροφήν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν, ἣν προξενοῦν τὰ διὰ τῆς δίκης τῶν ἀστυνομικῶν ἀποκλυπτόμενα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Ἄλλὰ καὶ σπανιώτερον ἀκόμη τὸ κοινὸν ἐδείχθη ἀνεκτικώτερον καὶ ἀπαθέστερον ὅσον κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης αὐτῆς. Οἱ θεαταὶ γελοῦν, οἱ δικασταὶ γελοῦν, οἱ συνήγοροι γελοῦν καὶ οἱ κατηγορούμενοι θὰ γελοῦν βέβαια καὶ αὐτοί. Αὐτὰ τοῦλάχιστον γράφουν οἱ χρονογράφοι τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων, οἱ ὅποιοι ἐπίσης γελοῦν καὶ περιορίζονται εἰς πιστὴν ἀναγραφὴν τῶν χρονικῶν τῆς δίκης αὐτῆς.

Καὶ γελοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι, διότι, κατὰ τὴν γνώμη των, πρόκειται περὶ γυναικῶν πτωχῶν, περὶ γυναικῶν ἀποστατεῦτων καὶ ἐγκαταλελειμμένων, περὶ γυναικῶν, αἱ ὅποιαὶ ἐνῶ ἤμποροῦσαν νὰ γίνοντι τίμιαι μητέρες καὶ σύζυγοι καὶ μέλη τῆς κοινωνίας χρηστά, ἔγιναν πρὸς κορεσμόν τῶν αἰσχροῶν καὶ φαύλων παθῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων μετὰ τὸν διευθυντὴν πρωταγωνιστοῦντα, γυναῖκες φαῦλαι αὐξάνουσαι τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων, ἃς ἡ κοινωνία προγράφει καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἢ ἄδικος καὶ σκληρὰ καταδικάζει εἰς αἰώνιον καὶ ἀτελείωτον ζωὴν κολάσεως.

Καὶ μετὰ τοὺς γέλωτας αὐτοὺς τοὺς κοινούς καὶ πανδήμους ἐνθαρρύνεται ἡ σωματεμπορία τῶν λευκῶν, καὶ οἱ σωματέμποροι κάθε βράδυ, εὐθὺς ὡς ὁ ἥλιος κρύψει τὸ φῶς τοῦ ὀπι-

σθεν τοῦ ὀρίζοντος, ἐνεδρεύουν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῶν δρόμων καὶ καιροφυλακτοῦν καὶ ἀπλόουν τὰ φοινικὰ δίκτυα των κατὰ τῶν ἀνυπόπτων νεαρῶν βιοπαλαιστριῶν, αἱ ὅποια μετὰ ἡμέραν τιμ-μένης ἐργασίας ἐπιστρέφουν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν.

Δεκαετὴ κοριτσάκια, δέκα πέντε χρόνων κορασίδες, δεκαοκταετῆς νεάνιδες, ὅλαι ἦναι καλά, ὅλαι ἦναι περιζήτητοι, δι' ὅλας ὑπάρχει ὁ κατάλληλος τρόπος δελεάσματος καὶ ἀποπλάνησεως, ἀπὸ τὰ μομπόνια καὶ τὰ γλυκὰ διὰ τὰ μικρὰ ἕως τὰς ὑποσχέσεις τοῦ γάμου καὶ τῆς προστασίας καὶ τοῦ πλούτου διὰ τὰς μεγάλας.

Οἱ σωματέμποροι ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰξεύρουν πολλὰς μεθόδους, ἔχουν γυμνασθῆ εἰς ὅλα τὰ συστήματα, ἔχουν συνεταιρισμούς ἰσχυροὺς καὶ προστατάς ἀκόμη ἰσχυροτέρους. Δι' αὐτοὺς κατὰ συνθήκην ψεύδη δὲν ὑπάρχουν, διότι ἡ πελατεία των ἢ ἰσχυρὰ ἀποβάλλει πρὸ αὐτῶν τὸ προσωπεῖον καὶ ρίπτει μακρὰν τὸν ἀνθρωπισμὸν τῆς καὶ μένει ἡ κτηνώδης καὶ ἀσελγῆς καὶ φαῦλη τῶν παθῶν δούλη, χωρὶς τιμὴν καὶ συνείδησιν, κἄτι χειρότερον καὶ φαυλότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὴν βοηθοῦν εἰς τὸ φρικτὸν ἔργον τῆς.

Καὶ σιγὰ, σιγὰ δεκατίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν λαϊκῶν τάξεων, ἐνίοτε καὶ ἄλλων ἀκόμη δυστυχετέρων, ἀπὸ τὸ μόλυσμα αὐτῆς συστηματικῆς διαφθορᾶς, καὶ οἶκοι ἀνοχῆς ἰδρύνονται εἰς κάθε γωνίαν καὶ κάθε δρόμον κεντρικὸν ἢ ἀπόκεντρον καὶ ἀποσπῶνται ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἀγναὶ καὶ ἀγαθαὶ ὑπάρξεις ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας καὶ ἡ κοινωνία ἀποσυντίθεται καὶ ἡ οἰκογένεια μολύνεται καὶ ἡ τιμὴ μένει λέξις κενή, χωρὶς ἔννοιαν πλέον διὰ τόσα δυστυχεῖς πλάσματα, τὰ ὅποια δολοφονοῦνται ὑπὸ τοὺς γέλωτας αὐτοὺς τοὺς ἀπλέτους τῶν ἐπισήμων καὶ ἀσῆμων, τῶν σοβαρῶν καὶ ἐπιπολαίων, τῶν γερόντων καὶ τῶν παιδαριῶν, οἱ ὅποιοι, συχ, κατὰ μέγαλον ἀριθμὸν ἢ ὑπῆρξαν καὶ αὐτοὶ ἥρωες

τοιούτων κατ'ερωμάτων η φυσική κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν προκρίβονται διὰ μέλλον ἀντάξιον τοῦ προκαλείγματος τοῦ παρελθόντος.

Αὐτὴ εἶναι μία σελὶς τοῦ ὀραίου κοινωνικοῦ καθεστῶτος, τὸ ὅποιον δημιουργεῖται σιγά, σιγά καὶ ἐδῶ κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ βεβιάως, χωρὶς κανεὶς νὰ ἐξεγείρεται καὶ κανεὶς νὰ διαμαρτύρεται καὶ κανέν μῆτρον νὰ λαμβάνεται πρὸς καταπολέμησιν αὐτοῦ. "Ω! αὐτὰ γίνονται παντοῦ, σὰς λέγουν καὶ οἱ πλέον ἀσθητοὶ ἠθικολόγοι καὶ οἱ πλέον ιδεαλισταὶ καὶ οἱ πλέον σοβαροὶ ἄνθρωποι, καὶ τότε μόνον ἀφυπνίζονται καὶ συγκινεῖνται ὅλοι οἱ ἀσθητοὶ πατριῶται καὶ οἱ τῶν πατρίων θεματοφύλακες, ὅταν εὐρεθῇ κανεὶς, ὁ ὁποῖος νὰ ζητήσῃ προστασίαν ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν γυναικῶν, ὁ ὁποῖος νὰ ζητήσῃ νόμους δικαιοτέρους, ἀρχὰς ὑγιεινέρας, σύστημα κοινωνικὸν ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον καὶ ἐξαχρειωτικὸν καὶ δολοφόνον τοῦ ἐπικρατήσαντος.

Τότε, ὦ, τότε ἰππεύουν ἀκράτητοι τοὺς δονκιχωτικούς ἴππους των καὶ στρέφοντες τὸ βλέμμα πρὸς τὰς προνομιούχους τάξεις—ὅν καὶ εἰς αὐτὰς τὸ καθεστὸς αὐτὸ συχνὰ ἔχει τὸν φεβερὸν ἀντίκτυπόν του—φωναῖζον μὲ δύναμιν ὑστερικῶν: ἀφήσατέ μας ὅπου εἴμεθα καὶ ὅπως εἴμεθα αἱ γυναῖκες μας εἶναι βασιλισσαι, αἱ θυγατέρες μας ἀγγελοὶ τῆς ἐστίης.

Καὶ ἀφοῦ ἐπαναλάβουν μὲ ἱερὰν ἀγανάκτησιν μερικὰς παρομοίας φύσεως κοινοτυπίας καὶ μὲ ρητορικὰ σχήματα ἐπικαλεσθῶν σιὰς πατέρων καὶ προγόνων, τροπικιοῦχοι καὶ ὑπερήφανοι ἀποσύρονται τοῦ ἀγῶνος μὲ τὰ βασιλικὰ σκῆπτρα τῶν συζύγων των ὡς τρόπαια καὶ μὲ τὰς πτέρυγας τῶν ἀγγέλων των ὡς αἰγίδα.

Ἐν τῷ μεταξῦ τὰ κοινωνικὰ θεμέλια ὑποσκάπτονται ἢ οἰκογενειακὴ τιμὴ καὶ ἀγάπη ὑπονομεύεται ριζικώτατα, τὰ θύματα τοῦ ἀδίκου καθεστῶτος πίπτουν εἰς ἐκατόμβας, ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν ὅλοι καὶ ὅλοι μολύνεται περισσότερο καὶ κἄτι τὸ ὅποιον ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς πολὺ γεροντικούς καὶ πολὺ ἐκφυλισμένους λαοὺς προκτερεῖται ἐπιπολάζον καὶ εἰς ἡμᾶς λαὸν νέον καὶ χθισινόν, λαὸν ὁ ὁποῖος ὄφειλε νὰ ἴσταται ὑψηλότερα καὶ νὰ ἀτενίζῃ εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀκμὴν καὶ δύναμιν ὑγιῶς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς εὐραστίας.

MISS MAUD GONNE

Ἡ Miss Maud Gonne ἡ γνωστὴ ἐπικρατῆτις Ἰρλανδῆ ἔδωκε κατὰ τὴν τελευταίαν χειμερινὴν περίοδον μίαν σειράν διαλέξεων εἰς διάφορα μεγάλα παρισινὰ κέντρα. Αἱ διαλέξεις τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἀπέβλεπαν μόνον τὴν Ἰρλανδίαν, ἀλλ' ἀπευθύνοντο πρὸς τοὺς φίλους τῶν Βόρειν, ὧν τὴν σύντονον ἐνέργειαν ἐπεκκλήσθη διὰ τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν ὅλων τῶν δημοκρατικῶν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

Ἡ Miss Maud Gonne ἦναι πολὺ ὑψηλὴ χαρίεσσα, εὐλύγιστος τόσον, ὥστε κατορθώνει τὸ ἀνάστημά της νὰ φαίνεται ὀλιγώτερον ὑψηλόν, παρὰ ὅσον ἦναι πραγματικῶς. Ζωγράφοι καὶ γλύπται ἐδοκίμασαν νὰ ἀναπαράσχουν τὴν παράδοξον ἐντύπωσιν, ἣν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴς τὸ ἰδιόρρυθμον κάλλος τῆς περιέργου αὐτῆς ἀπόστολου. Ἰδίαν αἰσθησιν

προξενεῖν εἰς κάθε καλλιτέχνην τὰ πλούσια καὶ ἐλαφρῶς ξανθὰ μαλλιά της, τὰ ὡς βεβύγεται λίμναι στακτιὰ μᾶτις της οἱ ὀλοζώντανοι χρωματισμοὶ τοῦ προσώπου της, ἡ παιδικὴ καὶ μελωδικὴ φωνὴ της καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰς εἰκόνας καὶ τὰς προτομὰς της ὁμοιάζει ὡς πτερωτὸς σεραφεῖμ μᾶλλον, ὡς μουσα γλυκερὰ καὶ ρεμβώδης, ὡς ἐμφάνισις προραφικῆς καὶ μίαν Ἰσὸλδα τέλος. Ἄλλ' αὐτὴ ἦναι ἡ μία ὄψις τῆς δος Mand Gonne.

Ἐντελῶς διχοφορητικὴ ἀποκαλύπτεται, ὅταν ὁμιλῇ περὶ τοῦ αἰωνίου πολέμου τῶν καταδυναστευομένων Ἰρλανδῶν. Τότε ἀναφαίνεται ὅτι ὑπὸ τὴν ἀερῶδη ἐκείνην ὑπκρῖν κρύπτεται σκελετὸς ἰσχυρὸς ἀπὸ ὀττὰ χαλύβδινα, ὑπὸ τὸν ἄγγελον διαφαίνεται γυνὴ σπανίας θελήσεως καὶ ἐνεργητικότητος καὶ δράσεως μὲ κατατομὴν ἀσθηρῶν, μὲ βλέμμα σκληρόν, ἐξακοντίζον ἀστραπὰς καὶ κρύπτον ἄβυσσον μυστηρίων. Οἱ Ἰρλανδοὶ χωρικοὶ, τῶν ὁποίων ὁ χριστιανισμὸς περιβάλλεται ἀκόμη μὲ τοὺς μαγικούς πέπλους τῶν ἐκλειψάντων ἠθικῶν θεῶν τὴν βλέπουν ἐπὶ κερκίδας τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, ὡς προστάτιδα θεᾶν τῶν Gaëls ὡς μίαν ἀρχάγγελον Βαλκυρίαν. . . . Διὰ τοὺς Ἰρλανδοὺς ποιητὰς ἢ κόρη αὐτῆ τῆς Ἰρλανδίας, εἶνε ἡ Isolde τοῦ Wagner, μὲ τὸ πᾶθος καὶ τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὸ μένος τῆς ἐκδικήσεως. "Ἄλλως τε δὲν διστάζει οὐδὲν νὰ προωδῇ μὲ πολὺ humour τὸν Tristan] καὶ νὰ ἀποδεικνύῃ ἀπὸ διαφόρους παραδόσεις ὅτι ὁ ἦρωας οὗτος καὶ τέρας καὶ ἄνδρος, δὲν ἦτο παρὰ Ἄγγλος!

Ἡ Maud Gonne φαίνεται ἀκόμη χαριεστέρως μὲ τὸ ἰδιόρρυθμον τῶν ἐνδυμασιῶν της. Ὅπως ἔχη τὸ θάρρος τῶν ιδεῶν της μέχρις ἐπικινδύνου ἐνεργείας ἔχει ἐπίσης τὸ θάρρος τῆς καλλιισθησίας της. Δὲν ἀκολουθεῖ τὸν συρμόν, ἀλλὰ βαδίζει παρ' αὐτὸν μὲ τὴν φαντασίαν καλλιτέχου, ὅποιά θὰ ἦτο, ἐὰν εἶχε κερδόν, διότι λατρεῖ καὶ τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὸ ἄσμα.

Αἱ ἀγορεύσεις της ἔχουν τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον, ὅτι ἠδύναντο νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ τὴν μελωδικὴν συμφωνίαν ἄρπας, τῆς ἄρπας τῶν βαρδῶν. Κελτῶν, ἠτις μαζὴ μὲ τὸ Trèfle εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς Γῆς τοῦ Σμακράδου. Ἡ ρήτωρ ὁμιλεῖ ὡς νὰ ψάλλῃ. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐξεζητημένον καὶ τὸ ἐπιτηδευμένον εἰς τὴν ἀρμονικὴν αὐτὴν μονοτονίαν τὴν χωρὶς κραυγὰς καὶ χωρὶς σχήματα, —τῆς ἀπαγγελίας, δι' ἧς συγκινεῖ τὰ βῆθη τῶν καρδιῶν καὶ προκαλεῖ τὰ δάκρυα. Εἰς τὸ Παρίσι κάμνει τὰς ὁμιλίαις της γαλλιστί, μὲ μεγάλην εὐκολίαν καὶ μὲ ὠραίας καὶ εὐτυχεῖς ἐκφράσεις καὶ μὲ στροφάς, αἱ ὁποῖαι πιθανόν νὰ εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλους ἰδιαιτέρον γόνητρον.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἰρλανδίαν φυσικὰ ὁμιλεῖ Ἀγγλικά. Πρὸς τοὺς ἀμαθεῖς πληθυσμοὺς τῆς Ἰρλανδίας ὁμιλεῖ τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὡς ρήτωρ ὑπάκιος καὶ πολεμικῆ, ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὰ Ἰρλανδικὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα τρελλάζονται μὲ τὴν εὐφράδειάν της καὶ τὴν μουσικὴν τῶν λόγων της.

Ἀφότου ἐπεδόθη εἰς τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα τῆς πατρίδος της εἶναι ἤδη δώδεκα ἔτη, διαμένει κατὰ προτίμησιν εἰς τὸ Παρίσι, εἰς οἰκίαν θαυμασίως ἐπιπλωμένην εἰς ἣν οἱ χρυσοὶ Βοῦδαι ὑψόνουν τοὺς θρόνους των εἰς δέρυμα πικρῶν καὶ

τὰ Ἰνδικὰ κρέπια σκεπάζουν ἔδρας καὶ τὰ σπανιώτερα ζῶα τοῦ κόσμου φιλοξενεῖνται. Ἰδίως φημίζονται οἱ σκύλλοι καὶ ἡ κωνκρίνα της. Καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ ἀθηναίᾳ ὁ Δανικός σκύλλος ὁ ὁποῖος ἐγαύγιζεν ἀγρίως, ὅταν ἤκουε τὴν λέξιν Ἄγγλος.

Ἡ μίς Gonne εἶναι κόρη Ἰρλανδοῦ λόρδου μᾶλλον συντηρητικοῦ. Ὁ πατὴρ της ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ τῆς βασιλείας Βικτωρίας, συνταγματάρχης εἰς τὰς Ἰνδικὰς. . . . Ἡ παιδικὴ ἡλικία τῆς σημερινῆς ἐπαναστάτιδος διέρρευσε ἐν ἀπυλῶτῳ ἐλευθερίᾳ, χωρὶς μητέρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυστυχῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς τὰ κτήματα τοῦ πατρὸς της.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσυνείθισε νὰ ἀγαπᾷ ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποῖους σήμερον θυσιάζει τὴν ζωὴν της, ἀφοῦ ἐπέστη περὶ τῆς σκληρᾶς ἀσυνειδησίας ἐκείνων, οὓς ἐγνώρισεν εἰς τὸν μέγαλον κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον ὠδηγεῖτο ἀπὸ τὸν φίλαγγλον πατέρα της, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῖου διαθέτει ὅλην τὴν τὴν περιουσίαν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐπιρροὴν της ὑπὲρ τῶν ἀγροτῶν συμπολιτῶν της.

Ὅταν τὴν πρώτην φορὰν ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ἀρχηγούς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰρλανδικοῦ κινήματος, οὗτοι τὴν εὔρον πολὺ νέαν, πολὺ λεπτοφυῆ, πολὺ ἀριστοκρατικὴν. Ἐπειτα ἐταράχθησαν πρὸ τῆς ιδέας, ὅτι μία τόσον νέα καὶ τόσον ὠραία κόρη, σχεδὸν παιδί ἀκόμη, θὰ λάμβανε μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ εἰς τὴν φρικώδη πλῆθιν των. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς τὴν ἐγνώρισαν καὶ εἰς τὸ ἔργον ἠννόησαν πόσον πολύτιμος ἦτο ἡ συνδρομὴ τῆς κόρης αὐτῆς τῆς τόσον γοητευτικῆς καὶ ἐνθουσιώδους καὶ πλουσίας καὶ γενναίας.

Ἐκτοτε δὲν συνεκροτήθη συλλαλητήριον καὶ δὲν ὑπάρχει σημεῖον ἠθικῆς δράσεως τῶν Ἰρλανδῶν, εἰς τὸ ὅποιον αὐτὴ δὲν πρωτοστατεῖ, πατριωτικῶς λατρευομένη ἀπὸ τὰ Ἰρλανδικὰ πλήθη καὶ ἐπυσημιωμένη ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

Ἡ μίς Gonne θὰ ἔγραφεν ὠραία πράγματα, ἐὰν δὲν περιορίζετο νὰ γράφῃ μόνον διὰ τὸ Ἰρλανδικόν καὶ τελευταίως καὶ διὰ τὸ βορεικὸν ζήτημα εἰς τὴν Ἐφημερίδα The United Irishmen. Εἰς Παρίσι δ' ἔχει ἰδρύσει τὸ περιοδικόν: L' Irlande libre. Τὸ ἔμβλημα τῆς εἶναι Πάλη καὶ Ἑλπίς. Καὶ ὄντως καὶ εἰς τὴν Ἰρλανδίαν καὶ εἰς τὸ Παρίσι δὲν ἔκυσεν οὔτε νὰ παλαίῃ, οὔτε νὰ ἐλπίζῃ κατ' ὅπως μάλιστα νὰ προσηλυτίσῃ πολλοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἀδυνάτων κατὰ τῶν ἰσχυρῶν. Marie Lacour.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΡΓΑ

Ε΄.

Καθηγήτρια παιδαγωγικῆς, μαθηματικῶν καὶ φιλολογίας.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα πλὴν τῶν ἱατρῶν γυναικῶν, ἔχομεν ἀκόμη γυναῖκας φιλόλογους, γυναῖκας παιδαγωγούς, γυναῖκας μαθηματικούς. Φυσικὰ εὐκολώτερον καὶ ἀπὸ τὰς ἱατρῶν ἀκόμη αἱ καθηγήτριας τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς φιλολογίας καὶ τῆς παιδαγωγικῆς ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα των. Διότι μία τελειόφοιτος τῆς παιδαγωγικῆς καὶ περισσοτέραν ειδικότητα ἔχει εἰς τὸ νὰ διευθύνῃ ἀνώτερα Παρθεναγωγεῖα καὶ προτιμότερα τῶν καθηγητῶν ὄφειλε νὰ εἶναι

διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀνωτέρων ἐν γένει μαθημάτων, ὡς καὶ ἡ καθηγήτρια τῆς φιλολογίας καὶ τῶν μαθηματικῶν.

Ἐν τούτοις γηρικοὶ διδάσκαλοι, μὲ πλαιὰ συστήματα καὶ διδασκαλίαν κατὰ τὸ πλεῖστον σχολαστικὴν προτιμῶνται καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς πλεῖστα ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα, εἰς τρόπον ὅστε αἱ εἰς Εὐρώπῃν τελειοποιηθεῖσαι παιδαγωγοὶ μὲς νὰ ἀνγκάζωνται νὰ ἐκπατρίζωνται, προτιμῶμεναι εἰς τὸ ἐξωτερικόν εἰς τὴν διεύθυνσιν ἀνωτέρων παρθεναγωγείων. Εἰς τρόπον ὅστε τὰ ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα Σμύρνης, Μιτυλήνης, Θεσσαλονίκης καὶ Κων(πό)λεως, διευθύνονται παρὰ κυριῶν παιδαγωγῶν ἐν τῷ πλεῖστον τῶν ἰδικῶν μὲς διευθύνονται ἀπὸ ἀπλᾶς διδασκάλισσας. Ὁ συναγωνισμὸς, αἱ ὑποστηρίξεις αἱ ἐπίσημοι συντελοῦν διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς τὸ νὰ ἀποθαρρύνονται αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠδύναντο νὰ φιλοδοξήσουν τελειοποιεῖσθαι, νὰ φανοῦν χρήσιμοι εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν γυναικῶν τῆς πατρίδος των. Ἦδη κυρία ἀριστοῦχος ἐνός ἐκ τῶν μεγαλύτερων Διδασκαλείων τῆς Γαλλίας τῆς Ecole Normale de Fontenay aux Roses, κόρη ὑπερτάτης ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, ἀνήκουσα εἰς μίαν ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς χώρας, ἀπολέσασα κάθε ἐλπίδα παιδαγωγικῆς δράσεως, ἠναγκάσθη νὰ περιορισθῇ εἰς ἀνώτερα φιλολογικὰ Cours τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, καὶ μένει οὕτω θησαυρὸς ἀνεκμετάλλετος εἰς τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τόση ὑπάρχει ἀνάγκη ζωτικῆς δράσεως καὶ ἐνεργείας ἀληθῶς καὶ ὄχι ἐπιπολαιῶς παιδαγωγικῆς.

Διὰ τὰς παιδαγωγούς ἄλλως τε τῶν εὐρωπαϊκῶν Διδασκαλείων ὑπάρχει καὶ ἡ θέσις τῆς ἐπιθεωρητριάς τῶν Δημοτικῶν σχολείων. Ἄλλὰ διὰ νὰ πιστοποιηθῇ καὶ ἐδῶ πόσον ἐγωιστικῶς ὁ ἀνὴρ ἐν Ἑλλάδι νομοθετεῖ καὶ ὅταν ἀκόμη νομοθετήσῃ τι σχετιζόμενον μὲ τὸ γυναικεῖον φύλον, ὁ ἐν λόγῳ νόμος εἶναι τόσον ἐλλιπής, ἄστοργος καὶ ἐξευτελιστικός, ὥστε φυσικὰ κάθε κυρία παιδαγωγὸς μὲ κἄποιαν συναίσθησιν τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς της μετὰ δυσκολίας θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν αὐτόν.

Ἡ Ἑλληνὶς ἐπιθεωρήτρια τῶν δημοτικῶν σχολείων εἶναι πρῶτον ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐνίστα δὲ καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑποεπιθεωρητοῦ, ὅστις εἶναι ἀπλοῦς δημοδιδάσκαλος, ἐνῶ ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις της τῆς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴν ἄνδρα.

Δεύτερον ἡ Ἑλληνὶς ἐπιθεωρήτρια δὲν διορίζεται ὡς ὁ ἀνὴρ εἰς μίαν τακτικὴν θέσιν, εἰς ὀρισμένον νομὸν ἢ ἐπαρχίαν, ἀλλὰ δι' ἐν μόνον χρονικὸν διάστημα δύο ἕως τριῶν μηνῶν ἀποστέλλεται νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ σχολεῖα ὀρισμένης ἐπαρχίας ἢ δήμων μὲ τὸν εὐτελεῖ μισθὸν τῶν 250 δρ. κατὰ μῆνα καὶ μὲ τὴν προσθήκην τῶν ὀδοιπορικῶν της ἐξόδων, ἐὰν ἀποστέλλεται εἰς ἄλλην πόλιν. Ἄλλως καὶ αἱ μεταρρυθμίσεις, ἃς θὰ ἐνόμιζεν ἀναγκαίαις, δὲν δύνανται νὰ πραγματοποιηθοῦν καὶ αἱ ἀτέλειαι καὶ ἐλλείψεις, ἃς ἠθέληεν ἀντιληφθῆναι νὰ διορθωθοῦν, ἐφ' ὅσον πᾶσα μεταβολὴ καὶ πᾶσα παρατήρησις πρέπει νὰ ἐπικυρωθῇ καὶ νὰ ὑποβληθῇ πρὸς ἐφαρμογὴν μόνον παρὰ τοῦ δικαιουμένου εἰς τοῦτο ἐπιθεωρητοῦ τοῦ νομοῦ καὶ οὐδέποτε παρὰ γυναικὸς ἐπιθεωρητριάς.

Αἱ τοιαῦται ὁμῶς ἀτέλειαι τοῦ νόμου πολὺ εὐκόλως ἡμ-

πορούν να τροποποιηθούν, εάν όλαί αι ενδιαφερόμενοι από κοινοῦ και ἐν συνενόησει ἐνεργοῦσαι προβοῦν εἰς τὰς καταλλήλους εἰς τὴν Βουλὴν παρυστάσεις, πρὸς βελτίωσιν τῆς θεσεώς των.

Ἐλένη Γεργιάδου

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Οικογένεια! Λέξις ἀγαπητή. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡ λέξις αὕτη εἶνε τὸ ὄνομα τῆς μικρᾶς κοινότητος, τῆς ὑπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου συγκρατουμένης καὶ ἐξαρτωμένης, ἥτις ἐν ἐνότητι καὶ πιστῇ εἰς τὴν κλησίν τῆς ὑπερβαίνει πάντα ἄλλον ἀνθρώπινον δεσμόν. Εἶνε τὸ ὄνομα τῆς νομίμου ἐταιρίας, τῆς ὁποίας βᾶσις καὶ προορισμὸς εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν εὐγενεστέρων φυσικῶν, πνευματικῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιώσεων τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄξιος σεβασμοῦ φαίνεται ὁ σύνδεσμος οὗτος ὀλίγων ἀτόμων, τὰ ὅποια ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ζοῦν ἐν ἐγκαρδίῳ ἐνότητι, εἰς μίαν λογικὴν θέλησιν ὑπακούουν, καὶ τὸν αὐτὸν ἐντιμὸν καὶ νόμιμον σκοπὸν ἐπιδιώκουν, τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐντέλειαν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ἀγαθοῦ. Εἶνε εἰς μικρὸς κόσμος, περιορισμένος εἰς ἑαυτόν, τὸ καταφύγιον τῆς ἀληθοῦς τοῦ ἀνθρώπου εὐτυχίας, πηγὴ ζωῆς, παρὰ τῆς ὁποίας γῆρας καὶ νεότης ἀντλεῖ θάρρος καὶ δύναμιν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ὑπαγορευομένων καθηκόντων. Δικαίως ὁ Goette ψάλλει τὴν θρηνοῦσαν ἐξόριστον μακρὰν τοῦ πατρικοῦ οἴκου Ἰφιγένειαν:

Ἄλλοιμονον εἰς τὸν ζῶντα ἔρημον μακρὰν τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν, τὸν κατατρώγει ἡ θλίψις· εἶνε θῦμα πικρῶν λογισμῶν.

Στερεῖται τῆς μεγαλητέρας εὐτυχίας, εἰς τὰς ἀναμνήσεις του βυθισμένος τὴν πατρικὴν στέγην, ὅπου τὸ πρῶτον τὸν ἥλιον εἶδε, ἐνθουσιασμέν-

[νος ζητεῖ

Ἄλλοιμονον εἰς τὸν ζῶντα ἔρημον μακρὰν τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν, τὸν κατατρώγει ἡ θλίψις· εἶνε θῦμα πικρῶν λογισμῶν.

Ναί· ἡ λέξις οἰκογένεια εἶνε ἀγαπητή, καὶ ἀντηχεῖ ὡς ἀπόφθεγμα εὐλογίας δι' ἡμᾶς. Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ ἄλλοτε. Αἱ σημειώσεις τῆς ἱστορίας μας ὁδηγοῦν εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι θλιβερά. Λατινιστὶ familia ἡ λέξις εἶναι στενωῶς συνδεμένη μετὰ τῆς λέξεως famulus καὶ σημαίνει περιουσία καὶ ἄτομα, ὡς σύζυγος, τέκνα, δοῦλοι, γενικῶς, τὸ πᾶν ἓνα κύριον ὑπηρετεῖ. Εἰς ἀπωτέρους χρόνους ἡ κυριαρχία τοῦ οἰκογενειάρχου ἦτο ἀδικωτάτη. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ βυζύτους τιμωρίας, ν' ἀποκληρώσῃ τὰ τέκνα νὰ τὰ ἐξορίσῃ, νὰ τὰ πωλῇ καὶ νὰ τὰ φονεύῃ προσέτι. Ἡ αὐτοκρατορία μόλις περιώρισε τὴν ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐτὴν ἐξουσίαν του. Ἐπὶ δημοκρατίας οἱ δοῦλοι ἐθεωροῦντο κυριολεκτικῶς ἐμπόρευμα ἀγοραστῆν, ὄχι ἀνθρώποι. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις των δὲν ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου των, ἀναλόγως τῆς φιλανθρωπίας ἢ σκληρότητος αὐτοῦ. Πολλοὶ τούτων δὲν ἐχρησίμευον μόνον διὰ τὰς ὑπερανθρώπους ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐπινοητικώτερα μαρτύρια. Τὸ σῶμα περιεκλείετο ἐντὸς ἀλύσεως, οἱ πόδες εἰς ξυλίνους κλοιούς, ὁ λαμὸς διὰ σιδήρου, αἱ χεῖρες διὰ χειροπεδῶν. Μαστίγωσις καὶ ραβδισμὸς συνεχής· πολλάκις τὰ ἄξια οἴκου αὐτὰ ὄντα ἐκρεμῶντο ἀπὸ τὰς χεῖρας, φέροντα

βάρην ὑπέρογκα εἰς τοὺς πόδας καὶ οὕτως ἔχοντα κτηνωδῶς ἐβασανίζοντο προσέτι· καὶ πολλάκις μετὰ τὴν τιμωρίαν αὐτὴν ἐτεντώνοντο ἐπὶ σταυροῦ, φρικωδῶς ραβδίζομενοι· ἄλλοτε ἐσημειοῦντο διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου· συχνότατα ἐσταυροῦντο, καὶ ὄχι σπανίως μετ' αὐξήσιν τῆς τιμωρίας, ἥτις κινεῖ τὴν ἀγανάκτησιν.

Εὐρίσκονται μακρὰν σήμερον τοιαῦται φρικαλεότητες! Αἱ προσημειωθεῖσαι βικιοπραγίαι ἀποδεικνύουν τρανωῶς πόσον ἡ ἀπεριόριστος κυριαρχία ἐνὸς ἐξώθει αὐτὸν νὰ κάμῃ κακὴν χρῆσιν αὐτῆς. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ λέξις familia εἶχε θλιβεράν σημασίαν, καὶ ὄχι ἀκαταλλήλως εἶχε δοθῆ εἰς τὴν λέξιν ἡ ἔννοια πρὸς ἐνδειξίν τῆς δουλικῆς καὶ ὑποταγῆς ὄλων πρὸς ἓνα κύριον.

Παρὰ τοῖς Γερμανοῖς ἀπ' ἐναντίας ὁ οἰκογενειακὸς βίος ὑπῆρξε φιλικός. Ὁ γάμος ἐθεωρεῖτο ἱερὸν, καὶ ὡς ὁ Tacitus λέγει, μετ' αὐστηρότητος ἐτηρεῖτο καὶ σωτήριον ἐπιρροὴν εἶχε. Αἱ γυναῖκες ἔχαιρον φήμην πιστῶν συζύγων· εὐτυχοῦσαι ἢ πάσχουσαι σημειοῦνται ἐπὶ ἐξόχῳ ἀρετῇ, καὶ κατὰ συνέπειαν σεβασταί. Τὰ παιδιὰ ἐπίσης εἶχον καλὴν προστασίαν, καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν ἐδίδοτο ἀπόλυτος ἐξουσία εἰς τὸν πατέρα ἐπ' αὐτῶν. Οἱ οἰκογενειάρχαι δὲν ἐθεώρουν τὰ μέλη τοῦ οἴκου των ὡς ἰδιοκτησίαν, ἀνήκουσαν εἰς αὐτούς, ἀλλ' ὄφειλον αὐτοὶ νὰ τοῖς ἀναγνωρίζουν ἀνθρώπινα δικαιώματα. Ἐπὶ πλέον τὰ συμβόλαια τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ ἐγένοντο τῇ συγκαταθέσει τῶν δύο μερῶν ἐπὶ προθεσίᾳ τοῦ καιροῦ τῆς ἀπελευθερώσεως.

Ἡ ἐξευγενίζουσα τοῦ Χριστιανισμοῦ διδασκαλία εὗρεν οὕτω εἰς τὰ ἦθη καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Γερμανῶν ἕδαφος ὀμαλόν. Οἱ Γερμανοὶ διὰ τῆς ἀσκαλεύτου ἀφουσίσεως αὐτῶν, τῆς εὐνοικῆς ἐμπιστοσύνης, τῆς ἀμοιβαίας αὐτοθυσίας ἐμόρφωσαν καὶ ἀπέδειξαν ἐμπράκτως ὅποιον πρέπει νὰ εἶναι τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος. Δικαίως ὅθεν ὀνομάζει ὁ Riche τὸ Γερμανικὸν ἔθνος, τὸ εἰς τὸν οἶκον ἀφοσιούμενον.

Καὶ ὅμως πρὸς ὑπόδειξιν τοιοῦτου εὐγενοῦς συνασπισμοῦ μία ξενικὴ λέξις εἰς χρῆσιν, τῆς ὁποίας ἡ κυριολεξία σημαίνει οἰκειοποίησιν αὐθαίρετον τοῦ κοσμοπολιτικοῦ δικαιώματος· καὶ δὲν ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν, Δανικὴν, Πολωνικὴν, Βοσκεικὴν καὶ Ῥωσικὴν. Εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν παρεξέφρασεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ γίνῃ ἀπαραίτητος εἰς αὐτὴν καὶ τῇ ἀληθείᾳ εἶναι καλόηχος καὶ εὐκολος.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Γερμανικὴν γλῶσσαν ὁ οἶκος ἐλέγετο hiiski ἀργότερα Haus. Ἡ λέξις Haus, οἶκος, ἐπεκράτησε μέχρι τῆς σήμερον εἰς πολλὰ τοῦ λόγου σχήματα π. χ. «ἀσπάτητι δι' ἐμὲ ὄλον τὸν οἶκον», «αὐτὸς εἶνε ὄλος ὁ οἶκος μου», «ὄλος ὁ οἶκος ἦτο ἡσχολημένος εἰς τὸν ἀγρόν». Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην φαίνεται ἡ οἰκογένεια ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα, ἀποτελοῦσα μονάδα ἀπόλυτον, ἀνταποκρινομένην καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸ Γερμανικὸν πνεῦμα, ἀπροσωπολήπτως καὶ οὐχὶ τονίζουσα οὕτως ἢ ἄλλως περισσώτερον τὴν νόμιμον ιδιότητα καὶ θέσιν τοῦ πατρὸς ἐν αὐτῇ. Ἀπαντᾷ τις προσέτι, σπανίως ὅμως, ὅπου κατὰ Ῥωμαϊκὴν συνήθειαν ἀκριβῶς παρεισαχθεῖσαν φαίνεται μικρὰ διαφραγὰ μετὰ ἀρχη-

γοῦ καὶ μελῶν, μικρὰ ὑπόνοια τῆς σημασίας. Τοιαύτη εἶνε π. χ. ἡ περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Goette λέγει: «εὐρήκαμεν τὸν πατέρα μόνον, διότι ὄλος ὁ οἶκος ἔλειπεν εἰς τὸν ἀγρόν».

Ὅσον δὲ βραδέως παρεσέδυσεν εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν ἡ λέξις familia (Familie) τόσον ταχέως ἔγινεν οἰκεία καὶ ἐπὶ πλέον ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι τὴν ἐδέχθη εὐχαρίστως. Ἐντούτοις εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ξενικῆς λέξεως ἔλεγον familli, ὄχι Familie· μολαταῦτα ἡ συγκεκομμένη αὕτη λέξις δὲν διετηρήθη, διότι ξηρά, ἄχαρις καὶ ὄχι πρόσφορος εἰς τὰς ἐκ ταύτης συνθέτους λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολυάριθμοι ὡς π. χ. Familiengewalt, Familienhaupt κτλ. καὶ παρὰ τὰς μεγάλας ἔκτοτε γενομένας εἰς τὴν φιλολογικὴν μεταβολάς.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων περὶ τῆς λέξεως σημειώσεων ἡμπορεῖ νὰ σχηματίσῃ τις ἰδέαν καὶ περὶ τῶν στοιχείων τῆς ἠθικῆς, τὰ ὅποια εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὸ ὑγιὲς τῆς ἀνθρωπότητος.

(Κατὰ τὸν καθηγητὴν δόκτορα J. Bucher).

Μαρία Πινέλλη.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Εἰς τὰ θερμότερα τῆς Ἀσίας μέρη, ἐκεῖ ὅπου θεωρεῖται ἡ κοίτις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἰς τοὺς τροπικούς, καὶ ἡ ἐνδυμασία κατὰ φυσικὸν λόγον ἦτο περιττὴ εἰς τοὺς προγόνους μας, ὅπως καὶ τὸ ἀπαραίτητον τῆς τροφῆς πολὺ δὲν ἐφρόντιζον. Τὰ δένδρα μόνον ἐφύοντο καὶ ἐδίδαν καρπούς ἐν ἀφθονίᾳ, ἠΰξανεν ἡ συκὴ καὶ ἡ δάφνη ταυτοχρόνως. Ἄλλ' ὅταν ἐπερίσσειεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ἤρχισαν νὰ γίνωνται καὶ εἰς διάφορα σημεία μεταναστεύσεις. Ἐξετάθησαν τότε μέχρι τῆς βορείου παγωμένης ζώνης. Πρὸς βορρᾶν ὄχι μόνον ἡ τροφὴ ἦτο σπανία, ἀλλὰ καὶ ἡ δριμύτης τοῦ κλίματος ἐξηνάγκασεν αὐτούς νὰ καλύψωσι τὸ σῶμα, καὶ τότε κατ' ἀνάγκην ἐφύευσαν ζῶα, ὅπως τὸ μὲν κρέας αὐτῶν χρησιμοποίησιν διὰ τροφήν, τὸ δὲ δέρμα πρὸς ἐνδυμασίαν.

Ἡ ἐνδυμασία αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐστερεῖτο πάσης τέχνης. Τὸ τριχωδὲς μέρος ἔφερον ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ τὸ δέρμα ἦτο ἐξωθεν ἀκατέργαστον. Ἐνίοτε ὑπῆρχον καὶ τεμάχια κρέατος ἐναπομένοντα εἰς τὸ δέρμα, καὶ ἡ θέα τοῦ φορέματος αὐτοῦ δὲν ἦτο βεβαίως εὐχάριστος, ἀλλ' ὀλίγην ἐδίδον τότε προσοχὴν εἰς τὸ ὄραϊον ἢ μή. Ὅταν ὅμως τὰ ἔθιμα μικρὸν κατὰ μικρὸν ἤρχισαν νὰ μορφώνωνται ἡσθάνθησαν καὶ τὴν ἀποστροφὴν, τὴν ὁποίαν ἐνέπνεον οὕτω πως ἐνδεδυμένοι· τὰ ἀνέστρεψαν λοιπὸν μόνον, ὥστε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ φορέματος ἀπετέλει τὸ τριχωδὲς μέρος. Ἀλλὰ τὸ δέρμα τοῦ ζώου, τὸ ὅποιον τώρα ἔφερον ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐπροξέει ἀποφορὰν ἀνυπόφορον. Νέα πάλιν παρουσιάσθη ὅθεν δυσκολία διὰ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν δυσκολίαν ἡ βυρσοδεψικὴ τέχνη ἀργότερα ἐξωμάλυσε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἤρχισαν ν' ἀπαλύνουν τὰ δέρματα διὰ τῶν οὐρῶν, μεθόδους τὴν ὁποίαν μέχρι τῆς σήμερον μεταχειρίζονται οἱ Γροιλανδοὶ πρὸς ἐπεξεργασίαν τοῦ δέρματος τῆς Ταράνδου

των, ἀργότερα δὲ διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυός, ὡς καὶ εἶνε τὸ καλλίτερον στυπτικὸν διὰ δέρμα.

Οὕτω πως ἐπεξεργασμένα τὰ δέρματα ἦσαν ἐν χρῆσει καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὡς φορέματα, ὡς καλύμματα δι' ὕπνον ἢ ὅπως κάθηνται ἐπ' αὐτῶν. Ὅταν ὅμως προώδυσαν παρ' αὐτοῖς αἱ τέχναι καὶ ἐπιστήμαι καὶ ἔμαθον νὰ ἐργάζωνται τὸ ἔριον καὶ τὸ λίνον καὶ νὰ ὑφαίνωσι, κατεσκευάσαν ὑφάσματα καὶ ἐκ τῶν ὑφασμάτων φορέματα, τὰ δέρματα δὲ τῶν ζῶων ἔφερον πλέον αἱ κατώτεροι τάξεις. Ἐφθασαν μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα οἱ διακεκριμένοι νὰ φέρωσι τετραπλοῦν μᾶλλον χιτῶνα διὰ ν' ἀποφύγουν τὰ δέρματα. Εἰς τὸν τρίτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ὁ συρμὸς τῶν δερματίνων φορεμάτων. Ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τοὺς μετὰ τῶν Γερμανῶν πολέμους ἤρχισαν νὰ συγχρωτίζωνται καὶ εἰς τὰ Γερμανικὰ ἔθιμα, ἤρχισε νὰ θεωρῆται εὐγένεια καὶ τὸ νὰ φέρωσι ἐνδύματα καλὰ καὶ πάντοτε ἔφερον εὐχαρίστως καὶ ἐγνώριζον νὰ φέρωσι τὰ γουναρικά, ὅπως εἰς τὸν ἰδικὸν μας αἰῶνα φαίνεται τοῦτο παρὰ τοῖς Ῥώσσοις. Ἀπ' ἐναντίας δὲ πάλιν οἱ Γερμανοὶ συνείθισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος φορέμα, καθ' ὃν καιρὸν εἰς τὴν Ῥώμην ἤρχισε νὰ θεωρῆται τὸ ἐκ δέρματος τοιοῦτον φορέμα τοῦ κράτους.

Ὁ νέος οὗτος εἰσαχθεὶς συρμὸς εἰς τὴν Ῥώμην ἐγένετο αἴτιον φυσικῶ τῷ λογῷ ν' ἀρχίσῃ καὶ ἐμπόριον τῶν δερματίνων. Ἀπὸ τότε χρονολογοῦνται αἱ μετὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τῶν ἀπωτάτων βορείων κρατῶν ἐμπυρικαὶ ληψοδοσίαι.

Τὰ ἀριστα μᾶλλινὰ ὑφάσματα καὶ τὰ ἐκ πολυτίμων μετάλλων σειρήτια ἐφθασαν πολὺ ἀργὰ εἰς τοὺς τόπους αὐτούς. Πρὸς στολισμὸν τῶν φορεμάτων μετεχειρίζοντο τὰ ὠραιότερα καὶ σπανιώτερα γουναρικά. Ἀλλὰ τὰ τοιοῦτου εἶδους φορέματα ἤρχισαν νὰ στοιχίζουσι πολὺ, ὥστε δὲν ἡμποροῦν νὰ τὰ ἔχωσι παρὰ οἱ βαθύπλουτοι, πρὸς ἐξυπηρέτησιν πολυτελείας. Ὅπως μὴ φέρῃ δὲ πᾶς τις τὸ πολυεξόδον τοῦτο φορέμα, παρὰ οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς κοινωνίας, ἐξῆλθε διάταγμα ἐπιτρέπον τὴν περιβολὴν του μόνον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ὀνώριος ἔκαμε τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 397 π. Χ. ὀρίσας τὸν ἀνωτέρω νόμον διὰ τὴν Ῥώμην καὶ τὰς περὶ τὴν πόλιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ τῆς ἐκκλησίας Γεοτυλλιανὸς φαίνεται εἰς τὴν ἐποχὴν του πολὺ ἐναντίος εἰς τὰ μὲ γουναρικά ἐστολισμένα φορέματα τῶν γυναικῶν. Ἐπὶ πλέον καὶ εἰς τὴν Ῥώμην παρεπιδημοῦντες Γότθοι ὄφειλον νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὴν αὐτὴν μὲ φορέματα Ῥωμαϊκά, καὶ ὄχι μὲ τὰ τῆς πατρίδος των δερματίνια.

Ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐξηπλώθη ὁ συρμὸς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἰς τρόπον ὥστε τὰ μετὰ τὴν καὶ βελούδινα φορέματα ἐστολίζοντο διὰ γουναρικῶν βαρυτίμων. Ἐκτὸς τούτου καὶ οἱ ἰππῶται ἤρχισαν νὰ στολίζουσι τοὺς μανδύδας των, τοὺς ὁποίους ἔφερον ἐπὶ τῆς πανοπλίας των, ὅτε ἐμελλον νὰ παρουσιασθῶσιν ἐπισήμως.

Ἡ πολυτέλεια τῶν γουναρικῶν ἐπερίσσειε καθ' ἑκάστην, μέχρις ὅτου ἔλαβε μεγάλαν διαστάσεις, ὥστε καὶ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἐξέδωκαν διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἀπηγόρευον. Ἐδουάρδος ὁ III κατὰ τὸ 1336 ἐθέσπισε νόμον, ὅστις ἐπέτρεπε νὰ φέρωσι γουναρικά οἱ ἔχοντες τὸ ὀλιγώτερον ἑκατὸν λίρας στερλίνων

είσοδημα κατ' έτος. Καί εις τήν Γερμανίαν προσέτι κατὰ τὸ έτος 1497 ἐξεδόθη τοῦ εἴδους τούτου διάταγμα, τὸ ὁποῖον μόνον εις τοὺς ἀριστοκράτας καὶ ἰππότας ἐπέτρεπε νὰ φέρωσι τὴν Σιθηρικὴν ἰκτίδα καὶ τὸ κακούμι. Εἰς τὴν κυβερνητικὴν αὐτὴν διαταγὴν ἐγένετο καὶ ἄλλη προσθήκη κατὰ τὸ 1530, ὀρίζουσα ἀπλοῦς ἀστούς, τεχνίτας καὶ μικροπολητὰς νὰ φέρωσι μόνον τὴν ἀλώπεκα, τὸ κουνάδιον καὶ ἀρνίον. Εἰς τοὺς ἐμπόρους καὶ βιομηχάνους ἀπηγόρευε τὴν Σιθηρικὴν ἰκτίδα καὶ τὰ λίαν πολυτίμα γουναρικά, ἐπιτρέπουσα αὐτὰ εις τοὺς ἔχοντας τίτλους, ἐκτὸς τῆς Σιθηρικῆς ἰκτίδος καὶ τοῦ κακούμιου, τὰ ὅποια ἐδικαιούντο νὰ φέρωσι μόνον πρίγκητες.

Μετὰ τὸν πόλεμον τῶν τριάκοντα ἐτῶν ἠλαττώθη ὁ συρμός τῶν γουναρικῶν, ἐχαλαρώθη τὸ ἐμπόριόν των, ἀλλ' ὑψώθη ἡ τιμὴ τῶν ὀλίγων. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ τὰ βόρεια κράτη φέρονται πολὺ ἀλλαχοῦ εἶναι εὐαίριθμοι οἱ ἀρεσκόμενοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ διέρχωνται μίαν περίοδον παροδικῆς πολυτελείας δι' αὐτῶν.

(Κατὰ τὸν F. G. Hediger)

Μ. Π.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Μὰ τότε, πῶς; τί εἶχε συμβῆ; ἡ μητέρα του θα εἶχεν ὑπανδρευθῆ ἄλλοτε μὲ τὸν θεῖον Κώστα καὶ ὁ πατέρας του δὲν τὸ εἴξευρε. Μὰ πῶς πάλιν ἔμπορουσε ἡ μητέρα του νὰ εἶχε δύο συζύγους, οἱ ὅποιοι νὰ ἦναι φίλοι καὶ ὁ ἕνας νὰ μὴν εἰξεύρη ὅτι καὶ ὁ ἄλλος ἦτον ἄνδρας τῆς. Εἴξευρεν, ὅτι αἱ γυναῖκες ὑπανδρεύοντο δύο καὶ τρεῖς φορές, ὅταν ἔπερναν διαζύγιον, ἢ ὅταν πέθαιναν οἱ ἄνδρες των, μὰ αὐτὸ τῆς μητέρας του τὸ μυστικὸν δὲν ἔμπορουσε νὰ τὸ κατὰλόγη. Διότι βέβαια ἦτο μυστικὸν καὶ ἦτο κατὰ κάκον, ἀφοῦ μόνον τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐγένετο λόγος καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς Μεμιδιῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ θεῖου Κώστα. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Κώστα ἔστρεψε πάλιν τὰς σκέψεις του καὶ τὰς ἀναμνήσεις του πρὸς ἄλλο σημεῖον. Ὁ Κώστας, καί, τὸν ἠγάπα καὶ τὸν ἐγαίδευε καὶ τοῦ ἐχαίριζεν ὡραῖα πράγματα καὶ βεβαίως ἀγαποῦσε καὶ τὴν μητέρα του, διότι ὅλα τῆς τὰ παράπονα, ὅταν εἶχε σκηναὸς μὲ τὸν πατέρα του, εἰς ἐκεῖνον τὰ ἔλεγε· καὶ ἐνθυμεῖτο εἰς πολὺ μακρὸν παρελθόν, ὅταν ἦτο πολὺ, πολὺ μικρὸς καὶ ἐφοροῦσε φορεματάκια, ὅτι πολλὰς φορές ὁ θεὸς Κώστας ἐκάθητό κοντὰ, μὲ τὴν μαμὰ του καὶ τῆς ἐφιλοῦσε τὰ χέρια. . . Καὶ ἔπειτα τελευταίως, ὅταν ὁ θεὸς Κώστας ἤρχετο, ἡ μαμὰ του τὸν ἔστειλε νὰ παίζη καὶ ἔκλινε τὴν πόρτα ἀπ' ὀπίσω του. Βέβαια, τώρα ὅπου συνεκέντρωνε τὰς διαφόρους παιδικὰς ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις του ἐπέθετο, ὅτι ὁ θεὸς Κώστας ἦτο κατὰ περισσότερο καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν μητέρα του ἀπὸ ἀπλοῦς συγγενῆς. Μήπως ὅσα ὡραῖα ὡραῖα τοῦ εἶχε κάμει ἡ μαμὰ του ὅλα δὲν ἐσχετίζοντο ἀμέσως ἢ ἐμμέσως μὲ τὸν θεῖον Κώστα; Μήπως τὸ ὠρολόγι του ἐκεῖνο, τὸ πρῶτον πολυτίμον δῶρον ποῦ τοῦ εἶχε κάμει ἡ μητέρα του καὶ ὅπου αὐτὸς εἶχε χαρίσει τὴν προηγούμενην νύκτα εἰς τὸν Νίκον, δὲν εἶχεν ἐπάνω τὴν μικρογραφίαν τοῦ θεῖου Κώστα!

Ὅλοι αὐταὶ αἱ σκέψεις συνεκρούοντο ἡ μίαν μὲ τὴν ἄλλην μέσα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μικροῦ, τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ

ἐξαγάγῃ ἐν συμπεράσμα, νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστικὸν, τὸ ὁποῖον περιέβαλλε τὴν γέννησίν του.

Εἶχε περάσει ὀλόκληρος ὥρα καὶ ἀκόμη εὐρίσκατο ἐμπρὸς εἰς τὸν νιπτῆρά του καὶ ἀκόμη ἐσαποῦνιζε τὰ χέρια του. Τέλος ἕνα ἐλαφρὸν κτύπημα τῆς θύρας του τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἤλλαξε τὸ νερὸν τῆς λεκάνης του καὶ ἤρχισε νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπόν του. Τὸ κτύπημα ἐπανελήφθη. Μὲ τὸ σφουγγάρι ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον, προσπαθῶν νὰ βγάλῃ τὰ μελάνια, ὁ μικρὸς ἠρώτησε ποῖος ἦτο.

— Εἶνε ὁ πατέρας σας μὲ τὸ ἀμάξι καὶ σὰς ζητεῖ διὰ νὰ πάτε ἐκεῖ ποῦ εἰξεύρετε, εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ ὑπρέτου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀνατεθῆ νὰ ὑπηρετῇ τὸν μικρὸν.

— Ἀμέσως, δύο λεπτὰ καὶ ἔφθασα, εἶπε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐνόησεν, ὅτι θὰ ἐπήγαιναν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὡς ἐσυνείθιζαν νὰ κάμουν ὅλας τὰς ἐπισήμους ἐορτάς. Μπορῶ νὰ ἔμπῳ; ἠρώτησεν ὁ ὑπρέτης.

— Τρέχα πρῶτα νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν πατέρα καὶ ἔπειτα ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς, γιὰτὶ πάλι ἔγεινα ὅλο μουντζούρες, ἀπὴντησεν ὁ Κοκκός. Καὶ πρὶν νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ὑπρέτης ἐσκέπτετο: "ὦ! θὰ προσευχηθῶ τὸσον πολὺ εἰς τὸν τάφο τῆς μαμῆς μου σήμερα, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς, χωρὶς ἄλλο θὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐννοήσω.

Καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα αὐτὴν ἀνέκτησε κάποιαν σχετικὴν ἡσυχίαν πνεύματος καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸν Γιάννην εἶχεν ἐτοιμασθῆ καὶ ἠκολούθει τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῆς νεκρᾶς.

ΑΙ ΥΠΕΡΟΧΟΙ ΦΙΛΑΙ

Δύο κατηγορίαι ὑπερόχου φίλης ὑπάρχουν. Ἡ πρώτη εἶναι φίλη περιωπῆς πνευματικῆς καὶ ἰδιοφυῆς ἀνωτέρας. Καλὴ, ἀφρωσιωμένη, περιποιητικὴ, εὐγενής, ἐκτιμῶσα τὴν φίλιν καὶ θυσιαζούσα εἰς τὸν βωμὸν τῆς πλεον παρ' ὅσον ἐπιτρέπουν εἰς αὐτὴν αἱ δυνάμεις τῆς ἐνώσω πρόκειται περιποιησῆσαι καὶ ὑλικῶν μέσων· ἀλλὰ μὴ τεθῆ εἰς δοκιμασίαν ἢ πνευματικὴ ἢ ἡ καλλιτεχνικὴ ὑπεροχὴ τῆς διὰ τὴν ὁποῖαν εἶναι συνήθως πολὺ φιλόργυρος. Ὅταν ἡ φίλη τῆς ζητήσῃ νὰ τὴν διδάξῃ τὸ μυστικὸν τῆς τέχνης τῆς ἢ οἴασθῃ ὅτι ὑπεροχῆς τῆς, εἶναι δυστυχῆς, διὰ τὸν ψυχολόγον δὲ ἀξία μελέτης τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην.

Φύσει εὐγενής, λήτρις τῆς φιλίας, ἀλλὰ καὶ ὑπόδουλος τῆς ἰδιοφυῆς τῆς, διστάζει νὰ ἀρνηθῆ θρασέως, ὡχρητῆ, ἐρυθριᾷ, χάνει τὴν σειρὰν τῶν λόγων τῆς, τὴν ἰσοροπίαν τῆς στάσεως, ὑπεκφεύγει διὰ πλαγίων ὁδῶν, ἀναγκαζομένη νὰ ζητῇ διέξοδον εἰς τὸ ψεῦδος, χωρὶς νὰ εἶνε ψεύστρια, καὶ νὰ φαίνεται σκληρὰ, ἐνθ' εἶναι κάποτε ὁ τύπος τῆς γλυκύτητος. Ἐξαιρέσει τῆς μικρᾶς τῆς αὐτῆς ἀδυναμίας εἶνε φίλη θαυμασία, ἀξία φιλικῆς ἀγάπης, σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ διὰ τὰ ἐπίκτητα προσόντα τῆς, τῶν ὁποίων μὰ τὴν ἀλήθειαν εὐμυρεῖ τὸσον διὰ τὸ ἀβρὸν τῶν τρόπων τῆς ὅσον καὶ διὰ τὴν τεχνικὴν τῆς ἰκανότητα. Αὐτὴ τέλος εἶνε ἐν ὡραῖον λαμπρὸν ἀνθοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον περικλείει πολυτίμους χυμούς ἀλλ' ἀποροφᾷ τὸ ἴδιον αὐτοῦς.

Ἡ δευτέρα εἶνε ὁ ἐξαιρετός τῆς φιλίας τύπος, ἡ προσο-

ποποίησις τῆς λέξεως, αὐτὴ θεωρεῖ τὸν κύκλον τῶν φίλων τῆς ὡς μίαν οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας ἡ εὐημερία καὶ πρόδος καθίσταται ἡ μέριμνα τῆς ζωῆς τῆς.

Ζηλείαν, θυμὸν, κακοδικθεσίαν ἢ φίλην αὕτη δὲν γνωρίζει Ἄδιόφορον ποία εἶναι ἡ ψυχικὴ τῆς κατάστασις· πρὸ τῶν φίλων τῆς ἐννοεῖ νὰ προουσιάζῃ μορφὴν εὐχάριστον καὶ φαιδρᾶν, ὡς νὰ φοβῆται μὴ δώσῃ αὐτὴ τὸ σύνθημα τῆς δυσθυμίας καὶ ὡς νὰ ἐθεώρῃ ἐκυτὴν ὑπεύθυνον διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις τῶν φίλων τῆς. Εἶναι ἀξία θαυμασμοῦ, ἀλλὰ καὶ μεγάλης σπουδῆς ἡ ψυχολογικὴ διάθεσις τῆς φίλης αὐτῆς καὶ ζῆλος, τὸν ὁποῖον ἀνεκπύσσει, ὅπως ἐφαρμοσθῇ τὰς καλὰς ἀρχὰς εἰς τὸν ἀγκυρητὸν τῆς κύκλον. Παραμικρὰ διαφορὰ ἀνεφύη μεταξὺ δύο ἢ πλειοτέρων, εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον πλήρης ἀγάπης καὶ ἀπροσωποληψίας, συμβιβάζουσα διὰ τῆς πειστικῆς δεινότητος τῆς ὁποίας εἶνε κάτοχος καὶ τὴν ὁποῖαν χρησιμοποιεῖ κατακλήλως. Δικαιολογεῖ τὸ αἶτημα τῶν μὲν, ὑποστηρίζει τῶν δέ, κρύπτει τὸ ἐλλιπὲς καὶ σφα-

ΕΠΙΦΥΛΔΙΣ ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΖΩΟΝ

Ἐνας γέρος γάττος ψωραλέος, διωγμένος βέβαια ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀπὸ τοὺς κυρτοὺς του, ἤρθε καὶ κάθισε στὸ πεζοδρόμιον τοῦ σπητιοῦ μας ὅπου τὸν ζέστενε ἀκόμη λιγάκι, ἥλιος τοῦ Νοεμβρίου. Εἶνε ἡ συνήθεια μερικῶν ἀνθρώπων μὲ ἐγωιστικὴν λύπην νὰ στέλνουν ἔτσι, ὅσο τὸ δυνατόν μακρύτερα νὰ πεθαίνουν τὰ ζῷα τὰ ὅποια δὲν θέλουν οὔτε νὰ περιποιηθῶν, οὔτε νὰ βλέπουν νὰ ὑποφέρουν.

Ὅλη τὴν ἡμέρα κάθονταν λυπημένος στὸ κούφωμα ἐνὸς παραθύρου, μὲ τὸ ὄψος πολὺ δυστυχημένον καὶ πολὺ ταπεινὸ! Ἀντικείμενον ἀποτροπῆς γιὰ ὅσους περνοῦσαν· τὰ παιδιὰ τὸν καταδιδῶκαν, οἱ σκύλλοι τὸν φοβέριζαν πάντοτε, ἀπὸ ὦρα εἰς ὦρα ἦτονε περισσότερο ἀρρωστος καὶ ζούσε ποῖος ξέρει πῶς, βρίζοντας τίποτα μὲ μεγάλο κόπον στὸ δρόμον ποῦ ζούσε, ἔμεινε ἔμεινε ἐκεῖ ὀλομόναχος καὶ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ τὸν θάνατον ἢ ἀργοπορήσῃ. Τὸ κεφάλι του ἦταν σχεδὸν χωρὶς μαλλιά γεμᾶτο ἀπὸ ψώρα, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔμεινον ὡραῖα καὶ φαίνονταν πῶς συλλογίζονταν.

Βέβαια θὰ αἰσθάνονταν μέδλην τὴν πίκρα τοῦ τὸν πόνον αὐτὸν, τὸν τελευταῖον ἀπὸ ὅλων, πῶς δὲν μποροῦσε πλέον νὰ κάμῃ τὴν τουαλέττα του, νὰ λουστράρῃ τὴν γοβὰν του, νὰ κτενισθῇ, καθὼς κάμουν ὅλοι οἱ γάττοι μὲ τὴν προσοχὴν.

Νὰ κάμῃ τὴν τουαλέττα του! νομίζω πῶς γιὰ τὰ ζῷα καθὼς καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶνε μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἀναγκαῖας διασκεδάσεις. Οἱ πολὺ πτωχοί, οἱ πολὺ ἀρρωστοί, οἱ πολὺ γέροι, οἱ ὅποιοι, κάμμία φορὰ στολίζονται λιγάκι δὲν ἔχασαν ὅλα ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ νὰ μὴ φρονιζῇ κανεὶς πλέον γιὰ τὸν ἑαυτὸν του, γιὰτὶ δὲν ἔχει τίποτε νὰ κάμῃ πρὸ τοῦ τέλους του, αὐτὸ πάντοτε μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἡ πλέον μεγάλῃ ἀθλιότης. "ὦ! οἱ γέροι ζητᾶνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουνε καὶ πρὶν ἀκόμη πεθαίνουν, χῶμα καὶ ἀκαθαρσίες στὸ πρόσωπο, τὰ ψωραλέα ζῷα, τὰ ὅποια οὔτε λυπόνται πλέον.

Τόσο πολὺ τὸν λυπόμουν αὐτὸ τὸ γάττο νὰ τὸν βλέπω ἔτσι ἐγκαταλειμμένον καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔστειλα νὰ φῆ στὸ δρόμον, τέλος μὲ μίαν τὸν ἐπλησίασα γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω μὲ καλοσσην. (Τὰ ζῷα ἐννοοῦν πολὺ καλά, τὰ καλά λόγια καὶ περηγοροῦνται). Συνιθισμένονς νὰ τὸν διώγων πάντα φοβήθηκε ἄμα μὲ εἶδος νὰ σταθῶ μπροστὰ του, καὶ μὲ κύτταξε μὲ δυσπιστίαν στὴν ἀρχὴ, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν παράκλησιν: «Μήπως καὶ σὺ θὰ μὲ διώγῃς ἀπὸ τὴν τελευταία αὐτὴ γωνία τοῦ ἡλιοῦ;» Ἐπειτα κατὰλαβεν ἀμέσως πῶς ἐρχόμουν ἀπὸ συμπάθεια καὶ ἐφανίστηκε ἀπὸ τὴν τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἄρχισε σιγά, σιγά νὰ κίνη: Τρρ! Τρρ! Τρρ! καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν ἐγείνεια, ἐλπίζοντας ἴσως πῶς θὰ ἔφτανε ὡς νὰ τὸν χαϊδέψω.

"Ὀχι, ἡ λύπη μου δὲν ἔφτανε ἔως ἐκεῖ. Αὐτὴ τὴν χαρὰ νὰ τὸν χαϊδέψουνε δὲν θὰ τὴν γνωρίσῃ βέβαια ποτὲ πλέον. Ἀλλὰ, ἀντὶ αὐτοῦ, ἐσκέφτηκα νὰ τὸν κάμω νὰ πεθᾷ ἀμέσως καὶ μὲ τρόπον σχεδὸν γλυκόν.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥρα, αὐτὸ ἔγεινε μὲσα στὸ σταβλόν, ὅπου ὁ Σουλδέστρος, ὁ ὑπρέτης μου, ὁ ὁποῖος πρῶτα πῆγε καὶ ἀγόρασε χλωροφόρμιον, τὸν εἶχε φέρει ἥσυχα, ἥσυχα. τὸν εἶχε πείσει νὰ πλαγιῶσῃ ἐπάνω σὲ ζεστὸ ἄχρω μέσα ὃ ἕνα πανέρι, τὸ ὁποῖο θὰ γίνονταν ἡ νεκρικὴ του κάμαρα. Αἱ προετοιμασίες μας δὲν τὸν ἀνησυχούσανε διόλου, κάμαμε μὲ ἕνα μπλιέτο ἕνα χωνάκι, ὅπως εἴχαμε δεῖ νὰ κάμουνε οἱ χειρουργοὶ στὰ κινήτῃ ν-

λερὸν, περιστρέφει διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ ἀληθείας τῶν λόγων τῆς ὡς εἰς φωτεινὸν σημεῖον τὰ ὄμματᾶ ὄλων πρὸς τὸ ὀρθόν, ὥστε ὁ συμβιβασμὸς νὰ ἔλθῃ ἀπ' ἐκτου ἵνα μὴ παρεξηγηθῇ ὡς λαμβάνουσα μέρος τι πρὸς βλάβην ἑτέρου. Ὑπενθυμίζει ἐκδουλεύσεις, μεγαθύνει τὴν χάριν, καταπολεμεῖ τὸ ψεῦδος, τὴν μοχθηρίαν, τὸν φθόνον, σκορπᾷ μειδιάματα, θωπεύει διὰ τοῦ βλέμματός, ἐνθαρρύνει τὸ ἀδύνατον μετριάζει τὴν ἐξαψιν, προφέρει τὰ ὀνόματα τῶν ἀπόντων φιλικῶν προσώπων, ἐκθειάζει τὰς ἀρετάς των, γεγονός τι, τὸ ὁποῖον ἔμπορεῖ νὰ ἀναδείξῃ ἐν τούτων περιβλεπτον· διηγεῖται μετ' ἀφελείας καὶ χάριτος ἀναμετρώσα καὶ ζυγίζουσα πᾶσαν λέξιν δυναμένην νὰ προσβάλλῃ φιλικῶν ἄλλου παρόντος προσώπου, ἀναζωπυροῖ τὸν λόγον, ἂν ἴδῃ αὐτὸν ψυχραίνόμενον, ἄγρυπνος φύλαξ τοῦ φιλικοῦ πυρός, ὡς καὶ τοῦ τῆς ἐστίας τοῦ οἴκου τῆς. Ἐστίας πάνσεμνος, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ λυχευμονεῖ, ὡς τῶν ἄλλοτε Ἐστιαδῶν ἐλευχευμονεῖ τὸ σῶμα, λαμβάνει μέρος εἰς τὸν πόνον καὶ τὴν χαρὰν μετὰ πάση;

σοκομετα, αὐτὸς μὰς κύτταξε μὲ ἐμπιστοσύνην μὲ ὄψος εὐτυχισμένον καὶ συλλογίζονταν πῶς τέλος ἦρε ἄσυλο καὶ ἀνθρώπος οἱ ὅποιοι τὸν συμπαθοῦσαν, νέους κυρτοὺς, οἱ ὅποιοι τὸν περιεμάζεψαν.

Ἐνοῦτοῖς ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν χαϊδέψω, ἂν καὶ ἡ ἀρρώστια του μοῦ προξενούσε φρίκην, ἀφοῦ πρῶτα πῆρα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σουλδέστρου τὸ χάρτινο χωνάκι, τὸ ποτισμένο ἀπὸ τὸ θανατηφόρο φάρμακον. Ἐνθ' τὸν χαϊδεύω πάντα, προσπαθοῦσα νὰ τὸν κάμω νὰ μὴν στή θέσιν του, ἦτυχος καὶ νὰ βάλῃ λίγο, κατ' ὀλίγον τὴν ἄκραν τῆς μύτης του μέτῃ στὸ χαρτὶ ἐκεῖνο ποῦ ἀπεκοίμιζε, αὐτὸς ἐκπληκτος στὴν ἀρχὴ, μύριζε μὲ ἀόριστο τρόπο τὴν ἀγνωστὴν αὐτὴ μυρουδιά, τέλος ἔκαμε ὅπως ἦθ' ἔλα μὲ τέτοιαν ὑποτιγῆ, ὅπου ἐδίστασα νὰ ἐξακολουθῶσῃ τὴν δουλειά μου.

Ὁ θάνατος ἐνὸς ζῷου π.ὸ συλλογίζεται, ὅπως ὁ θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου πάντοτε μὰς ταραξεί. Καὶ ὁ θάνατος ἔχει τὴν μεγελοπρέπειαν ὅπου μπορεῖ μεγαλωθῆ γιὰ μίαν στιγμὴ μὲ τρόπον ποῦ δὲν τὸν περιμένονμεν, καὶ τῆς πλεον μικρῆς σκηνῆς μόλις ἡ σκιά του εἶνε ἐτοιμὴ νὰ φανῇ: τώρα νόμιμα σχεδὸν πῶς ἤμουν ἕνας μέγας, ὁ ὅποιος ἔπερνε τὸ δικαίωμα νὰ ζῆρῃ σὲ ὅσους ὑποφέρουν, ἐκεῖνο ποῦ νόμιζε πῶς ἦτονε πλέον μεγάλῃ ἡσυχίαν, τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίγῃ, σ' ἐκείνους ποῦ ἀκόμη δὲν ἐζήτησαν, τίς πόρτες τῆς μεγάλῃς νύκτας....

Μία φορὰ, σήκωσε γιὰ νὰ μὲ δῇ καλά, τὸ δούτυχο κεφάλι του, ἔπειτα ἀπὸ λίγο νεκρὸ, τὰ μάτια μας συναντήθηκαν, τὰ δικὰ του ἐρωτηματικὰ, ἐκφραστικὰ, μὲ ρωτοῦσαν μὲ μεγάλῃν δύναμιν: «Τί μοῦ κάνεις; Σὺ, στὸν ὅποιο ἐμπιστεύτηκα τὸν ἑαυτὸ μου καὶ τὸν ὅποιο γνωρίζω τόσο λίγο, τί μοῦ κάνεις; Καὶ δίστασα ἄκομα, ἀλλὰ τὸ κεφάλι του ἐξανέπεσε, καὶ τώρα ἀκουμποῦσε πάνω στὸ χέρι μου, τὸ ὁποῖο δὲν τραβοῦσα, μίαν νάρκη τὸν καταλάβαινε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καὶ ἠλπίζε πῶς δὲν θὰ μὲ ξανακώταζε πλέον. Καὶ ὅμως ἀκόμη μὲ κύτταξε γιὰ τελευταία φορὰ: οἱ γάττες, καθὼς λέει ὁ λαὸς, εἶναι ἐφαίψυχες, καὶ φαίνονταν ὅτι νὰ μοῦ ἔλεγε: «Λοπόν γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς ἔφτανε;... Καὶ βλέπεις σὲ ἀφίων νὰ τὸ κάμῃς... Εἶνε πολὺ ἀργά... Κοιμᾶμαι...»

Ἀληθινὰ φοβήθηκα μήπως πλανήθηκα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ποῦ δὲν ξέρουνε τίποτα, δὲν μὰς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ λιπομάσθῃ μὲ τρόπον ἰδιαιτέρον. Νὰ ποῦ τὸ βλέμμα του πάρα πολὺ λυπημένον ἐνθ' ἔχονταν τὸν θάνατον, ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ παρακολουθῆ ἄν νὰ μοῦ παραπονότανε: «Γιατὶ ἀνακατέφτηκε μὲ τὴν τύχη μου; Χωρὶς ἐμένα μποροῦσα νὰ ζήσω ἀκόμη λίγο καιρὸ, νὰ συλλογίζουμαι ἀκόμη ἴσως γιὰ μίαν ἐβδομάδα, ἤμουν ἀρκετὰ δυνατός γιὰ νὰ μένω ἔξω ἀπὸ τὸ παρθεῖόν σου, ὅπου οἱ σκύλλοι δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ βασανίζουν πολὺ, ὅπου δὲν κρύονα πολὺ, τὸ πρῶτὸ πρὸ πάντων ποῦ ὁ ἥλιος ἤρχονταν, περνοῦσα ἐκεῖ ὡρὲς σχεδὸν ὑποφερτέες, κυττάζοντας τριγύρω μου τὴν κίνησιν τῆς ζωῆς καὶ ἐνδιαφερόμενος γιὰ τὸ πηγαίνον ἐρχομα τῶν ἄλλων γάττων, ἐνθ' ὅταν τὸν δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον.»

Ἐπερνε νὰ θυμηθῶ, ὅτι καὶ οἱ πλέον ἀδύνατοι ἀγαποῦνε καλλίτερα νὰ μακρύνουνε τὴν ζωὴν τους μὲ ὅλα τὰ μέσα ὅσο μποροῦνε ἀπὸ τὴν φρίκην τοῦ νὰ μὴν ὑπάρχουνε πλέον....

Ὅταν τὸ βράδυ ἤρθε νὰ τὸν δῶ, τὸν ἦρα παγωμένον στὴ θέσιν τοῦ ὕπνου ποῦ τὸν ἄφρηκα. Τότε διέταξεν τὸν Σουλδέστρον θὰ σκεπᾷ τὸ νεκρικὸ πανέρι καὶ νὰ τὸ πᾶν μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλιν γιὰ νὰ τὸ πετάξῃ στοὺς ἀγρούς.

Pierre Loti
(de l'Academie Francaise)

είλικρινείας, και όταν όλα βγαίνουν κατ' ευχρήν, εν αρμονία, ως αυτή θέλει, τότε ονομάζει αυτήν ευτυχία και αντανάκλα επί του προσώπου της το φως του ειρηνοποιού πνεύματός της· έχει δε και την εξαιρετική χάριν το άρωμα της ωραίας ψυχής της ν' αποναρκώνη παλαιά μίσση, να διαδέχεται αυτά η πειθώ και μεταμέλεια, και να προλαμβάνη νέα, διδουσα την θέσιν τω εις την φιλοτιμίαν και ευθύτητα.

Έως τώρα όμως είπαμεν περί φιλίας, και την είδομεν να παρουσιάζεται υπό διαφόρους μορφάς παρά των ανθρώπων, ηκούσαμεν το όνομά της να προφέρεται χωρίς ν' αποδίδεται εις αυτό πολλάκις ή σημασία του, εγνωρίσαμεν τας χάριτας των οποίων είναι κάτοχος, όταν καλώς έννοείται, αλλά δεν εξητάσαμεν ακόμη τα ιδιαίτερα πολλά προσόντα και την ωφέλειαν, ήτις προκύπτει εκ του συνδέσμου τούτου του ονομαζομένου φιλία.

Και υπό μὲν τὴν ἔποψιν τῶν προσόντων ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων τῆς εἶνε νὰ λυθῇ τὰ δεσμά τοῦ πνεύματος, νὰ δίδῃ πλήρη ἐλευθερίαν εἰς αὐτό, ὅπως πτερυγίσῃ κατ' ἀρέσκειαν. Ἐν μικρὸν παιδίον ἀκόμη εὐκολώτερα ἀποτείνεται πρὸς φίλην, συνομιλεῖ μετ' αὐτῆς, ἐμπιστεύεται κάποτε, παρά εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα του. Ἰδὼ λοιπὸν ὅτι ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀποβάλλῃ τὸν φόβον, τὸ ὑποπτον ἐκεῖνο: ἄρα γε θὰ μ' ἀκούσουν; θὰ παραδεχθῶν τὸν λόγον μου; θὰ ἐπιδοκιμάσουν τὴν γνώμην μου; Εἰς τὴν φίλην μας ὀμιλοῦμεν μὲ πλήρη ἐλευθερίαν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἀργότερα, ὅταν πλέον νέα παρουσιασθῇ μία κόρη εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔχῃ τὰς φίλας τῆς, ὅταν μὲ πνεῦμα καταβεβλημένον ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλλας κοπώσεις του, ἀπὸ τὴν διηνεκῆ ἰδιαιτέραν ἐργασίαν τῆς σκέψεως, ἀπὸ τὰς διαφόρους ταραχὰς καὶ κλονισμοῦς, τοὺς ὁποίους ὑφίσταται, ὅταν καταπεπονημένον ἀπὸ τὴν τήρησιν τῶν τύπων καὶ κανόνων τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ ἀπηυδνημένον καὶ ἀπογοητευμένον συναντήσῃ τὴν φίλην, ἀφίεται ἐλεύθερον· εἶνε ἐν εἶδος ἐορτῆς δι' αὐτό· ὦραι ἀνέσεως, τὰς ὁποίας λαμβάνει πρὸς ψυχγωγίαν του. Ἀποβάλλει τότε τὰ δεσμά του, τοὺς ψευδεῖς τύπους, τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλουν εἰς αὐτὸ αἱ βιωτικαὶ ἀνάγκαι, οἱ θεσπισθέντες νόμοι, καὶ χαίρον πτερυγίζει ἐλεύθερον εἰς τὸν καθαρὸν οὐρανὸν τῆς φιλίας, εἰς τὴν ὑμῶν ἀτμόσφαιραν του, ἀκούον τὴν ἀνεπιτήδευτον, τὴν ἀπροσποίητον γλυκεῖαν φωνὴν τῆς, τοὺς φιλικούς λόγους τῆς.

Καὶ ὁποία ἰκανοποίησις διὰ τὸ πνεῦμα ὅταν έννοεῖται· ὅταν ὑπάρχῃ ταυτῆτος αἰσθημάτων, συμφωνία ἰδεῶν, δύναμις ψυχικὴ καὶ καρδίας ἀδρότης ἴση ἢ παράλληλος. Ὅποῖον βάλσαμον διὰ τὸ πάσχον πνεῦμα οἱ ἀρμονικοὶ ἐκεῖνοι τῆς εἰλικρινείας φθόγγοι, οἱ θεραπεύοντες τὸς ἀληθῆρας, τὰ ὁποία ἐπότισαν αὐτὸ οἱ πόλεμοι τῆς βιοπάλης, τὸ φενάκισμα τοῦ ψεύδους, τῆς ματαιότητος, ἢ σκληρότης τοῦ φθόνου. Ἐξουμον ἀναλαμβάνει νέας δυνάμεις. Ἀπεσκοράκισε τὸν ἐφιέλτην, διεσκέδασε τὸν πυκνὸν μαῦρον καπνὸν τῆς λύπης καὶ ἀπογοητεύσεως, ὅστις εἶχε σχηματισθῇ εἰς φοβερὸν νέφος. Ὑγιὲς καὶ θαρραλέον τότε ἀναλαμβάνει καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δύσκολον τῆς ζωῆς ἀγῶνα εἰς τὰ καταναγκαστικὰ δεσμά του, ἔχον τὴν φιλικὴν εἰκόνα παρήγορον σύντροφον εἰς τὸ διάστημα τῆς πάλης καὶ ἀγωνίας του.

Μαρία Πενέλη

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἶναι τὸ πρῶτον θεατρικὸν ἔργον τοῦ συναδέλφου καὶ διευθυντοῦ τῆς Ἀκροπόλεως κ. Γ. Πάπ. Εἶνε τὸ πρῶτον βῆμα του εἰς τὸ θέατρον καὶ φυσικὰ ὡς τοιοῦτο πρέπει νὰ κριθῇ. Ἡ ὑπόθεσις του ἀπλή, συνηθισμένη, ληφθεῖσα ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν. Μία σύζυγος προδιδομένη καὶ μία ἐρωμένη προδίδουσα. Ὑπάρχουν σκηναὶ φυσικαί, καὶ εὐφυολογίαι ἐγκατεσπαρμέναι παντοῦ μὲ πολὺ ἂν προπος. Ἐὰν ἡ ἐκτέλεσις ἦτο καλλιτέρα τὸ ἔργον θὰ ἔκαμνεν ἄλλην ἐντύπωσιν. Ὁ ῥόλος τῆς Ἑλληνίδος πενθερᾶς ὠραῖος, συνδιαλλακτικὸς, ὡς ἦναι αἱ καθὼς πρέπει μητέρες, αἱ δικαιολογοῦσαι τοὺς γαμβρούς των καὶ παρηγοροῦσαι τὰς θυγατέρας των μὲ τὸ αἰῶνον: ἄνδρας ἦναι. Ἀλλὰ τὸ ἔνδυμα τῆς πενθερᾶς, ὡς μὰς ἐπιτρέψῃ ἢ διέθυσιν τοῦ θεάτρου νὰ τῆς εἴπομεν, ὅτι δὲν ὁμοιάζε μὲ καμῖζ "Ἑλληνίδος πενθερᾶς ἔνδυμα, οὔτε κατὰ τὸν Ἰσπανικὸν πέπλον, οὔτε κατὰ τὸ κορσελέ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φοροῦν ἴσως αἱ χωρικαὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, ἀλλ' ὅχι αἱ Ἑλληνίδες πενθεραὶ. Ἐπίσης οἱ ἐπαρχιωταὶ μὲ τὰ γελοῖα ἔνδύματά των, τὰ ὁποῖα δὲν φορεῖ κανεὶς ἐπαρχιώτης τώρα πλέον, μετέβαλαν ἐντελῶς τὸ ἔργον καὶ ἠδίκησαν τὸν συγγραφέα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον νὰ ἐλπίζῃ πολλά.

Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Ἡ Νέα Σκηνή, τὸ ἀρχοντικὸν μας θέατρον, τὸ ὁποῖον τόσα κατάρθωσι καὶ κατορθῶσι θαυμάσια, μετὰ διακοπὴν μηνὸς περίπου, ἐνεκα τῶν ἀπόκρου καὶ τῆς ἀφίξεως τῆς Ἀδριανῆς, ἐπαναλαμβάνει ἀπὸς τὰς παραστάσεις τῆς. Ἡ Νέα Σκηνή κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς μικρᾶς διακοπῆς τῶν παραστάσεων τῆς προητοίμασε νέα ἔργα, εἰς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μόνον ὁ μέγας ἱδρυτὴς τῆς, ὁ ἀκούρατος καὶ ἀνεξάντλητος κ. Κ. Χρηστομάνος εἰσέφερε νὰ ἐκλέγῃ.

Κόρη ὄρφανὴ δεκαεξαετίας, πολὺ πτωχὴ, προσεβλήθη ὑπὸ φθίσεως. Ἴσως θὰ σωθῇ, ἐὰν κατορθωθῇ ἡ ἀμεσὸς μετάβασίς τῆς εἰς ἐξοχὴν ὑπὸ δρους ὑγιεινῆς διαίτης. Σήμερον διαιτᾶται μετὰ γράϊας μάμμης καὶ ἄλλων ἐξ μικρῶν ἀδελφῶν εἰς ἐν καὶ μόνον κοινὸν δωμάτιον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα, παρά τὸν ἀρ. 10. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἄλλως ἐπιβάλλεται πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀτυχῶν ἀδελφῶν τῆς.

Ἐλπίζομεν ὅτι κάθε μητέρα θὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν τρομερὰν αὐτὴν δυστυχίαν καὶ θὰ προσφέρῃ συντόμως, ἀμέσως τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς τὴν πολυπαθῆ οἰκογένειαν.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαί μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμνουν τὸν δρόμον των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργαστάσιον ἰδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφάντριων, ἡ ὁποία εἰς τὴν δεξιότητά καὶ τὴν τέχνην εἶνε ἐφάμιλλος μὲ τὰς ἀρίστασις τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραματινοῦ. τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσὰς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἶδη διὰ τῶν ὁποίων στολίζεται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὠραία καὶ σφριγηλὴ καὶ ἡ ὄριμος ἡλικία ἀνακτᾶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθηρότητα.